

הפתיחה

שיחות עיסקיות על כסף וחווים. למרות העובדה שאבא היה תמיד כליכר עסקי, הוא היה מקדיש לי מזמנו. הוא היה אומר: "יותר טוב שעה אחת של אהבה מלאה, מיום של עצי-בנות יחד".

לא הרגשתי מעבר חד מעוני לעושר, כי זה לא קרה בן-לילה. זה היה עניין של עשר שנים. אז כבר גרנו בבית גדול, ואני למדתי לנגן פסנתר והלכתי לבתי-ספר נוצרי, מכיוון ששם למדו יותר ברצינות.

מילדותי היה לאבי ולי מינהג, שפעם בשבועיים היינו יוצאים יחד למיסערה, רק שנינו, אבא ואני יחד צהריים ומדברים על כל הנושאים שעניינו אותי. זה היה מינהג שנמשך שנים, וגם כשאבא עבר תקופה מסוימת לגור בשווייץ, הוא לא ויתר על כך. אני זוכרת שפעם נסעתי אליו במטוס לציריך, אכלתי איתו צהריים וחזרתי עוד באותו ערב לפאריס, רק כדי לא להחמיץ את ארוחת-הצהריים המסורתית שלנו.

אני זוכרת קוריוזים מהילדות שלי. פעם היה בכיתנו נשיא רהומי מאפי-ריקה. הוא חיכה אתי בסלון, כי אני הייתי עם אנשי-עסקים במישרדו. ואמר לי לשעשע את הנשיא. פיתאום הגייה סתתא שלי, אמו של אבי, היא ראתה אותי יושבת בסלון עם כושי שלא הכירה, ואמרה לי ללכת לנגן על הפסנתר כדי לשעשע את הארון. אבל אני והפסנתר אף פעם לא הלכנו טוב ביחד, אז הנשיא הצטרף אליי וניגן איתו. סתתא ממש התלהבה ואמרה לו, שבשביל כושי הוא מנגן נהדר. כזאת היא סתתא שלי, בלי כל הנימוסים של צרפת. אבל הנשיא קיבל זאת יפה מאוד. הוא צחק והיבך אותה.

חיזורים

בדיסקוטק

אשר אבא עזב את אבא והלך לגור עם אנט, זה לא גרם לי סבך מיוחד. אבי הוא כליכר חכם ודיפלומט, שהוא יודע להשיג את המטרה שלו בלי לפגוע יותר מדי. הייתי אז בת 15, והייתי מאוד עסוקה עם עצמי. לא שנאתי את אנט ולא כעסתי עליה. היה לי חדר אצל אבא, חדר אצל אבא וחדר אצל סתתא, ולא ניתקתי קשר עם אבא.

כניי ובין אנט יש הבדל של תשע שנים בגיל, והתיידדנו מהר. באותה תקופה התגרשו גם הורים של חברות אחרות שלי בפאריס, וראיתי שהן קיבלו זאת הרבה יותר קשה ממני. את בעלי, סרג', הכרתי בגימנסיה.

בגיל 18 עלינו יחד ארצה. זה היה בשנת 1968. ואחרי שנה חזרנו לפאריס כדי להתחתן. מאז אנחנו בארץ. היינו ילדים כשהתחתנו, אבל ההורים שלי לא התנגדו, כי הם הכירו את סרג' מגיל צעיר, וזה היה מובן לכולם שאנחנו נתחתן.

עד כאן סיפורה של הילדה. בעלה, סרג', נמצא כרגע במילאנו ומנסה לעזור לאביה. היא אינה מסתירה את אהבתה והערצתה לאביה. אני חושבת שספגתי ממנו יותר מאשר מכל אדם אחר, היא אומרת. קלרה, המזכירה של פלאטרושו, מכירה אותו רק חמש שנים. סיפורה קלרה כיצד הגיעה למישרדו:

הייתי אחרי צבא, ונסעתי לאמריקה לטיול. כאשר חזרתי, חיפשתי עבודה. חברה שעבדה בכניין אל-על, שם היה או מישרדו של פלאטרושו, אמרה לי לנסות אצלו, כי המזכירה שלו עומדת להתחתן. זהו מקום-עבודתי הראשון, וכך התחלתי את הרומאן שלי עם המישרד.

מעולם לא היו לי תקלים איתו. הוא מעביר יוצא-מך-כלל, אף פעם לא די-תווכחתי על כסף. אני רואה את החבי-רות שלי, שהחליפו במשך התקופה הזו חמישה מקומות-עבודה, ויודעת כמה אני בתי-מול.

עד כאן קלרה.

אנט, הנמצאת עם פלאטרושו כבר 20 שנה, שמחה להיזכר בימים הטובים, כאשר הכירו זה את זה בפאריס.

סיפורה של אנט:

נולדתי באנג'ריה, ובגיל 17 באתי עם כל מישפחתי לפאריס. הכרתי את סמי בדיסקוטק, כשהייתי בת 18 וחצי. אני באתי לשם עם חברות והוא היה עם חברים. לא שמתי לב אליו. אבל חברה שלי שאלה אותי אם ראיתי אותו, כי הוא הסתכל עליי כל הערב וגם שאל אותה עליי. אבל הוא יצא ולא דיבר איתי באותו ערב אף מילה.

אחרי שבוע חזרתי עם החברה לאותו דיסקוטק, וגם הוא היה שם. הוא

חתן ואבא שבע שנים חיכתה אנט עד ראשונה, ונשא אותה לאשה. בתמונה למעלה הוא

חותם על הכתובה. למטה בעמוד: הילדה, כאשר היתה בגיל 4 ואביה בן 26. אבא מספיק חכם ודיפלומט, והתחתן עם אנט בלי לגרום לי לכעס.

רק פעם בשבוע היינו אוכלים ארוחת ערב לבד בבית.

בשנת 1971 התחתנו בפאריס. בעי-ירשאל ביחד.

שבע שנים חיכינו לילד. סמי מאוד רצה בן. גם המישפחה שלי רצתה שיהיו לנו ילדים. לאמי היו 11 ילדים, והיא כמוכח רצתה שגם לי תהיה מישפחה גדולה. כשנודע לסמי שאני בהריון, היתה שימחה גדולה.

מסיכה

רק בחוץ

ש לפעמים סיכסוכים בינינו, כמו בכל מישפחה, אבל אני לא זוכרת שום נושא מיוחד שמרגיז את סמי. אני לא קנאית, גם כאשר מתפרסמים עליי סיפורים בעיתונות שהוא יוצא עם פנינה רוזנבלום, או עם רוגמנית זו או אחרת. כי הוא גבר ויכול לעשות בחוץ מה שהוא רוצה. אבל בבית הוא בעלי ואני אשתו, וזה מה שחשוב לי. הוא איש מאוד פופולארי וגבר נאה, ועד היום הרבה בחורות מסתכלות עליי והוא מעניין אותן.

כאשר גברים מסתכלים עליי, הוא דווקא שמח. הוא רואה זאת כקומפלי-מנט בשבילי. הוא בטוח שאני יודעת להתנהג. כאשר מסתכלים עליי, אני עוברת על זה, זה לא מעניין אותי. אולי בחוץ הוא לא מראה רגשות ולובש מסיכה. בבית הוא לא כזה. הוא מאוד אוהב את יואב, הבן שלנו, ומפנק אותו נורא. אני חושבת שילד צריך יותר מישמעת, ואני יותר קשה עם הילד ממנו. כאשר הוא יושב ב"שיבת-עסקים הכיילוחצת ויואב כננס — הוא נרגע. הוא גם אוהב אשה עם חיוך.

הקשר שלו עם יואב הוא נהדר. בזמן האחרון הם היו רוכבים יחד בשבת על אופניים מסבין להילטון בתל-אביב, כל אחד על האופניים שלו. בכל פעם שאני הייתי נוסעת עם יואב לחו"ל, סמי היה מטלפן אליו פעמיים ביום.

עוד אף פעם לא היינו שלושתנו בחוץ ביחד. סמואל הבטיח הפעם, ששלושה שבועות אחרי נסיעתו, אני חנו ניפגש כולנו בוונציה. סיפירתי ליואב הרבה על הגונדולות ועל התעלות, והוא מחכה ומצפה לראות את ונציה עם אבא. כעת אני לא יודעת מה יהיה.

יואב הוא כבר בן 7 הוא קורא עברית ורואה את התמונות של אביו בעיתונים, והוא מרגיש שקרה משהו. זה רק השבוע הראשון, אומנם, אבל הוא כבר שאל על אבא, ואני אמרתי לו שאבא נסע לעזור למדינת-ישראל באיוו בעיה באיטליה, ושנחנו נחכה לו ולא יודעים מתי יחזור.

דיבר עם החברה שלי ושאל אותה אם הוא יכול לשבת איתנו. וככה זה התחיל.

הרבה זמן לא סיפירתי עליו בבית, אבל בסוף זה נודע. ההורים שלי התנגדו מאוד ודרשו ממני שאפסיק לצאת איתו. הם אמרו לי שהוא גבר נשוי ואני בחורה צעירה, וזה לא בשבילי. גם במישפחה שלו היו לו צרות. אבל אז כבר אהבתי אותו והוא אהב אותי, ולא יכולנו להיפרד.

חיכיתי לו שבע שנים. הוא אמר לי מהתחלה שזה יילך לאט, כי הוא מאוד אוהב את אמו ואת בתו, הילדה, והוא לא רוצה לפגוע בהם.

כאשר הוא ראה שהגט מתקרב, הוא הלך לדבר עם המישפחה שלי ואמר שהעניין מתקדם, והוא אומנם לא יכול להבטיח שזה יקח עוד חודש או עוד שנה, אבל בסוף אנחנו נתחתן. אז עברנו לגור ביחד. מאותה תקופה הוא היה נכנס לבית שלנו, אבל האווירה עריין היתה קשה.

בערך באותה תקופה הוא הכיר לי את הילדה. היא היתה אז בת 14, אבל היא התנהגה כמבוגרת. היא בעצם לא השתנתה הרבה עד היום.

גרנו אז בבית קטן, והמישרד שלו היה בבית. לפעמים היה תור של אנשים משתרך על פני הרחוב, כי לא היה מקום לכולם בבית. בפאריס היינו יוצאים המון לארוחות עיסקיות. אולי

